

MILOSLAV ŠŤASTNÝ - AUDIOREPORTÁŽ

Miloslav Šťastný se narodil jako volyňský Čech v roce 1944 v Serednim Hajji, současné Ukrajině. Tatínek byl zemědělec a maminka žena v domácnosti. Během války tatínek narukoval k Československému armádnímu sboru v Sovětském svazu.

Pan Šťastný si z vyprávění pamatuje na setkání otce s Banderovci. Jeho tatínek dostal opušťák, aby se mohl podívat na svého synka. Oslavoval a tvrdě usnul. Rodina ho v noci nedokázala přenést do skrýše a ponechala ho svému osudu.

V noci přišli Banderovci a chtěli zlato, sádlo, maso, potraviny. No a táta říká, protože my umíme všichni perfektně ukrajinsky, táta říká: "No já jsem přišel, já tady nic nevím." No tak lopatu, tam do kůlny a kopal si hrob. Furt mu vyhrožovali, ale nakonec ten jeden Ukrajinec říká. Nechte ho, já ho znám, on je to dobrej člověk." takže takhle táta zůstal naživu.

Otec se na konci války dostává s armádou až do Čech. Zůstává na Žatecku a píše rodině, ať za ním přijedou. Matka tak musela hluboko pod cenou prodat veškerý jejich majetek. Spolu s dalšími Čechy nastoupili do nákladních vagónů určených pro dobytek a čekala je čtyřměsíční cesta do Československa.

Taky za války nebyly lokomotivy, nic, přednost měli vlaky, ty vojenský, takže nás strčili na vedlejší kolej, teď se všichni báli odejít, schánět jídlo, schánět vodu, po cestě, že jo, protože voni zase to zapřáhnou a odtáhnou, nevědělo se, kdy to popojede, takhle jsme se courali přes tu Ukrajinu. Jeli jsme na to Žatecko, tam jsme po vysídlených sudetských Němcích zůstali na tý jedny usedlosti.

K hospodářství patřila i pole, otec se pouští znovu do práce, ale přichází rok 1948 a komunistický puč. Lidé volyňské Čechy obviňují z toho, že přivezli do Československa komunismus. Při jedné své vášnivé obhajobě v hospodě začal tatínek křičet:

Komuna a komu ne! Že to družstvo je komuna a komu ne. Těm, co budou vládnout, ty se budou mít líp... no, ale tak je to za každého režimu, jenže, když se napil tak si pustil hubu na špacír, tak dostal tři roky na Kladně s povinností pracovat v uhelném dole.

Pan Šťastný si pamatuje, jak za tatínkem jeli do vězení vlakem a on se nakláněl z okna.

A já říkám tomu dědovi, teda mámě, votevři mi to vokýnko. Tak ona otevřela to okýnko, ten vlak jel a já jak jsem vystrčil tu hlavu, tak mě to ukrado tu čepici a já říkám - zastavte!

Tatínka z vězení propustili dřív, po roce a půl, protože ho v dole zranil zával. Otcův škraloup se však podepsala i na synovi, nesměl studovat vysněnou architekturu. Souhrou šťastných náhod místo v zemědělství skončí v kovářské dílně.

Černé řemeslo Miloslava chytlo a vyučil se mu. Nakonec se mu podařilo prolomit zakazy a dostal se v Českých Budějovic na stavařinu.

Jako odborník na montážích procestoval kus světa. V současnosti je stále aktivní, ve svých 82 letech podniká s bižuterií.